50

குரூரம்

'இந்த அண்ணாவுக்குத் திடீரென்று என்ன வந்துவிட்டது? ஏன் இவன் இப்படி ஆகிப் போனான்?

மேகாவுக்குச் சங்கடமாய் இருந்தது. சின்னச் சின்ன விஷயங்களுக்கு எல்லாம் ஏன் இவன் இப்படிக் கீழே விழுந்து உடைந்து போகிறான்?

காலையில் பாத்ரூம் காலியாகக் கிடக்கிறதே என்று, டவலையும் — மாற்றுத் துணிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு குளிக்கக் கிளம்பினாள் மேகா. அந்த நேரம் பார்த்தா ஜலன் அவன் ரூமிலிருந்து வெளிப்பட்டு பாத்ரூமண்டை வரவேண்டும்?

குளியலறைக் கதவுக்கு முன்னால் அவர்கள் நேருக்கு நேர் சந்தித்துக் கொண்டார்கள்.

"அவசரமாண்ணா?" என்று கேட்டாள் மேகா.

"உனக்கு அவசரமா?" என்றான் ஜலன்.

"ஆமா... இன்னைக்கு எட்டு மணிக்கெல்லாம் வர முடியுமான்னுட்டு எம்.டி. நேத்திக்கே போன் பண்ணிக் கேட்டுட்டார். கொஞ்சம் பேப்பர்லாம் எடுத்துக் கொடுத்து டிஸ்கஸ் பண்ண வேண்டியிருக்கு. பதினொரு மணிக்கு டைரக்டர்ஸ் மீட்டிங் இருக்கு. உனக்குத் தெரிஞ்சிருக்குமே? நான் கொஞ்சம் அதுக்காக தயார் பண்ண வேண்டியிருக்கு... அதான்... பரவாயில்லேண்ணா.. உனக்கு அவசர வேலை இருக்குன்னா நீயே குளிச்சுட்டு வா..." என்று சொன்னாள் மேகா.

இந்த அண்ணா என்ன சொல்லியிருக்க வேண்டும்? 'உனக்கு நிறைய புரோகிராம்ஸ் இருக்கு... நீயே குளிச்சிட்டுக் கிளம்பு' என்று சொல்லியிருக்கலாம். அல்லது, இல்லேடி... எனக்கும் அவசரம்தான்.

நான்தான் முதல்ல குளிக்கனும்...' என்றுகூடச் சொல்லியிருக்கலாம் தான்.

என்ன சொன்னான் கிராதகன்?

"ஓகோ... நீ பெரிய ஆபீசர்னு எனக்கு சொல்றயாக்கும்! டைரக்டர்ஸ், எம்.டி.யோட எல்லாம் மூவ் பண்றவ நான். நீ வெறும் கிளார்க்குன்னு சொல்றே இல்லையா? நீயே குளிச்சுட்டுக் கிளம்பும்மா..." என்று குத்தலாய் பேசிவிட்டு, விடுவிடு என்று தன் அறைக்குள் போய் புகுந்து கொண்டான், ஆளரவம் கேட்டதும் குழிக்குள் ஓடும் முயல் மாதிரி.

நின்ற இடத்திலேயே நின்று விட்டாள் மேகா. நெருப்பை வாரி உடம்பு முழுக்கக் கொட்டிய மாதிரி இருந்தது. மனம் கசந்து போயிற்று. ஆனாலும், மாசம் பிறந்தால் கை நீட்டிச் சம்பளம் வாங்குகிற கடமை உணர்வு உள்ளிருந்து நிமிண்ட, குளிக்கப் போனாள்.

இந்த அம்மா இருக்காங்களே, ஒரு வெகண்டை.... எப்போ, எது பேசுவது என்று தெரிவதில்லை... சாப்பாட்டு நேரத்தின்போது இது நடந்தது...

மேகா, 'காக்கா குளியலை' முடித்துக் கொண்டு, உடுத்திக் கொண்டு சாப்பிட வந்தாள். அவள் கூந்தல் முடிச்சிலிருந்து கசிந்த ஈரம் சட்டையை நனைத்திருந்தது. கஞ்சி மொடமொடப்பில் புடைவை, சரக்சரக்கென்று சத்தம் எழுப்பியதோடு, நடையையும் தடை செய்தது. மடிப்பை நீவிவிட்டு ஒழுங்கு செய்துகொள்ள நேரம் இல்லை, அவளுக்கு.

"என்னடி... இன்னும் ரஸம் கொதிவரல்லே... கூட்டு வேகல்லே. நேத்திக்கே சொல்லக்கூடாது, காலமே சீக்கிரம்போக வேண்டியி ருக்குன்னு..." என்று சொல்லிக்கொண்டே தட்டை எடுத்து வைத்தாள் அம்மா.

"இருக்கிறதைப் போடு... போதும்" என்று சொல்லிக் கொண்டே, ஆவி பறக்கும் சாதத்தைப் பிசையக் கூட முடியாமல், பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள் மேகா.

அந்த நேரம் பார்த்தா இந்த அண்ணா அங்கு வர வேண்டும்?

"உனக்கும் அவசரமாடா ஜலா...? இவளுக்குத்தான் ஏதோ மீட்டிங், கீட்டிங் இருக்காம். வெந்ததையும் வேகாததையும் கொட்டிக்கிட்டுப் போறா... நீயாவது கொஞ்சம் இரேன். ஆவி அமர

சாப்ட்டுட்டுப் போகலாம்...” என்றாள் அம்மா. என்ன தப்பு இதில்? அண்ணா என்ன சொன்னான்?

“அவளுக்குத்தான் அவசரம் இருக்கும். எனக்கு ஏது? அவ மாசம் பொறந்தா ஆயிரத்து அறுநூறு ரூபாயைக் கொண்டு வந்து சுளையா உன் கையில கொடுக்கறா, கை நிறக்க— கை கனக்க. நான் சொத்தை. ஐந்நூத்துச் சொச்சம்தானே தரேன்... எனக்கு ஒரு தம்ளர் காப்பியாவது கொடேன்...” என்றான் ஜலா. அம்மா விக்கித்துப் போனாள். கண்கள் கசிய ஆரம்பித்து விட்டன அவளுக்கு. அப்புறம் சாப்பாடு எப்படி இறங்கும்?

மேகாவுக்கு ஆபீசில் வேலையே ஓடவில்லை. எம்.டி. கேட்டார். “உனக்கு உடம்பு சரியில்லையா மேகா?” என்ன தான் மனசை இறுக்க மூடிக் கொண்டாலும், முகம் காட்டிக் கொடுத்து விடுகிறதே! இத்தனைக்கும் ஜலனுக்காக இந்த எம்.டி.யிடம் மூன்று மாசம் எவ்வளவு கெஞ்சிக் கூத்தாடி, பல்லிளித்து, பணிந்து வேலை வாங்கிக் கொடுத்தாள்.

ஒரே சமயத்தில்தான் இருவருக்கும் அந்தப் பெரிய கம்பெனி யில் இருந்து நேர்முகத் தேர்வுக்கு வரும்படி கடிதம் வந்தது. மேகா வும், ஜலனும் ஒன்றாகச் சந்தோஷப்பட்டார்கள். ஒன்றாகவே ஆட்டோ பிடித்து தேர்வுக்குச் சென்றார்கள். முதலில் ஜலன் அறைக்குள் அழைக்கப்பட்டான். வெளியே வந்தான். கடிதம் வருமாம் என்றான். அப்புறம் சிலபேருக்குப் பிறகு மேகா அழைக்கப் பட்டாள். வெளியே வந்தாள். கடைசியாக மீண்டும் அழைக்கப் பட்டாள்.

மேகா பல்முகத் திறமையை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆங்கிலத்தோடு, இந்தியும் படித்து வைத்திருந்தாள். காலேஜுக்குப் போகும் போதே மாலை வகுப்பில் பிரெஞ்ச் படித்திருந்தாள். பிசினஸ் மானேஜ் மெண்ட்டுக்கான தகுதியோடு இவைகளும் சேரவே, மேகா உடனடியாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டாள்.

மேகா அழகாய் இருந்தாள். சரளமாய்ப் பேசினாள். பார்த்த வர்கள் மீண்டும் பார்க்கிற ஒரு வாகு, முகத்திலும் — உடம்பிலும், வேலைக்கு எல்லாமும் தானே தேவைப்படுகிறது!

மேகாவுக்கு வேலை கிடைத்த செய்தி, மேகாவின் மூலமாகவே அண்ணனுக்குத் தெரிந்தது. ஜலத்துக்கு ஏற்கெனவே இருண்டமுகம். மேலும் இருண்டது.

"நான் ஒரு பிரெண்டைப் பார்க்கப் போறேன்... நீ வீட்டுக்குப் போ..." என்று விட்டுட்டுப் போய்விட்டான் ஜலன். திரும்பும் போது தனியாகத்தான் பஸ்ஸில் வந்தாள் மேகா. அடுத்த மூன்று மாதத்தில், தன் பணிக்காகத் தான் எம்.டி.யால் பாராட்டப்படும் போதெல்லாம், அவரிடம் தன் அண்ணனைப் பற்றிச் சொல்லத் தவறவில்லை அவள்.

"என் அண்ணாவுக்கு ஒரு வேலை போட்டுக் கொடுத்துடுங்க சார்..."

விளைவு — ஒரு கிளார்க்காக உள்ளே நுழைந்தான் ஜலன்.

"மீட் மிஸ்டர் ஜலகண்டேசுரன்... புதுசா வந்திருக்கிற கிளார்க். நம்ம பெர்சனல் மானேஜருடைய அண்ணா."

— தலைமை குமாஸ்தா இப்படித்தான் எல்லோருக்கும் அறிமுகப்படுத்தினார். ஜலனை எல்லோரும் அவன் முகத்துக்குப் பின்னால் அவன் தங்கையின் முகத்தைப் பார்த்தார்கள்.

"ஓகோ!"

"ஓகோ! அந்த வகை சிபாரிசா..."

"சர்த்தான்... சர்த்தான்..."

நொந்து போய்விட்டான் ஜலன். எல்லோரும் அவனிடம் பேசினார்கள் — கொஞ்சம் ரிசர்வேஷனுடன் தான். எம்.டி.யை மற்றும் உயர் அதிகாரிகளைப் பற்றிய வம்புகள் என்றால், அவனிடம் மட்டும் அதைப் பற்றிய பேச்சைத் தவிர்த்தார்கள். ஒரு வேவுக் காரனைப்போல தான் இருப்பது, அவனுக்கே கசந்தது. ஆனால் இதன் விளைவு வேறு விதமாய் இருந்தது. ஜலன் எல்லோரையும் அசர அடிக்கிற வம்புக்காரனாய் மாறினான். மற்றவர்கள் சொல்லத் தயங்குகிற புகார்களை முந்திக் கொண்டு சொன்னான். இருந்தும் என்ன? அவனைப் பரிபூரணமாக யாரும் நம்பத் தயாராக இல்லை...

பஸ்ஸர் கூப்பிட்டது. எழுந்து போனாள்.

"சொல்லுங்க சார்..." என்றாள் மேகா.

"பில்டிங் எஸ்டிமேஷன் பைல் உன்கிட்டே தானே இருக்கு?"

"இருக்கு சார்..."

"அந்த நம்பர்ஸ் ரொம்ப முக்கியம் மேகா... ரொம்ப ரகசியமும் கூட."

"தெரியும் சார்..."

"என்னைக்கு மேல போகப் போறது அது?"

"நாளைக்கு அனுப்பணும் சார்..."

"ஜாக்கிரதை! நாளைக்கு அதை மேல சேர்க்கிற வரைக்கும் ரொம்ப ரொம்பக் கவனமா இருக்கணும்."

"இருக்கேன் சார்..."

"மத்தவன்களுக்கு—குறிப்பா, அந்த மோதிக்கு அது தெரிஞ்சா.."

"நமக்கு ஏகப்பட்ட நஷ்டம் ஏற்பட்டுடும்..."

"பண நஷ்டம் பிரமாதம் இல்லை. இந்த சில லட்சங்களை அடுத்த கான்ட்ராக்டுல சம்பாதிச்சுடலாம்... மரியாதை போயிடும்..."

"புரியுது சார்!"

"உன் பொறுப்பு. நாளைக்கு நான் அவுட் ஆஃப் ஸ்டேஷன். நீயே எல்லாத்தையும் பார்த்து முடிச்சிடுவே இல்லையா?"

"செர்ட்டன்லி சார்... நீங்க கவலையே படவேணாம்."

"ஒண்ணு செய்யி... நாளைக் காலைலே பத்து மணிக்கு நீயே போய், அந்த பைலை ஒப்படைச்சுட்டு ஆபீசுக்கு வந்துடு..."

"அப்படியே செஞ்சுடறேன் சார்!"

"இந்த சுப்பராயன், கேசவன் எவன் கிட்டேயும் இதைக் குடுத்துடாதே..."

"சரி சார்..."

"ஜாக்கிரதை..."

"சரி சார்! நீங்க கவலையை விடுங்க. இது என்னோட பொறுப்பு சார்..."

"குட்?"

"எம்.டி. ரொம்பத்தான் பயம் காட்டிவிட்டார். மேகா, கையில் அந்த பைல் அடங்கிய பிரீப்கேசோடு நின்றிருந்தாள். கெட்டியாக அதைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள். இந்த காலைகளிலும், மாலை களிலும், பஸ்ஸில்தான் எவ்வளவு நெரிசல்... ஆட்டோவும் கிடைப்பதில்லை. ஓர் ஆட்டோவுக்காகக் காத்திருந்தாள். எதிர்பாரா விதமாக ஜலன் தென்பட்டான். மேகாவுக்கு உயிர் வந்தது மாதிரி இருந்தது.

"அண்ணா... வீட்டுக்குத்தானே?"

"உம்..."

"என்கூட வாண்ணா... ஆட்டோவில் போயிடுவோம்."

"என்ன, புதுசா கையில பெட்டி?"

"ஒரு முக்கியமான பைல். அதான் உனக்குத் தெரியுமே... கொட்டேஷன் பைல். இதைப் பத்திரமாய் கொண்டு போய் வீட்டுல சேர்க்கணும்..."

"இதுக்குப் போயி பயப்படறயே — பணம்னா பயப்படலாம்.... இத போயி யாரு சீண்டுவா..."

"ப்ளீஸ்... வாண்ணா என்கூட..."

ஜலன் ஒப்புக் கொண்டான். அதிஷ்டம்தான். அவனே ஓர் ஆட்டோவையும் கொண்டு வந்து சேர்த்தான். இருவரும் வீடு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

வந்ததும், நேராக அலமாரியைத் திறந்து பிரீப் கேஸை வைத்து மூடினாள் மேகா, அம்மாகூடக் கேட்டாள்.

"என்னடி அது...?"

"ஒரு முக்கியமான பேப்பர்."

"ரொம்ப பத்திரமா வைக்கிறியே?"

"அது போச்சுன்னா என் வேலையே போயிடும்" என்றாள்.

ஜலன் முகம் கழுவிக் கொண்டு, காப்பிக்கு அப்போது தான் உள்ளே வந்தான். அவனுக்கு ஒரு தம்ளரும், மேகாவுக்கு ஒரு தம்ளரும் கொடுத்தாள் அம்மா.

"முகத்தை அலம்பிட்டு வாயேன். வெள்ளிக்கிழமை, கோயிலுக்குப் போய்ட்டு வரலாம்' என்று கூப்பிட்டாள் அம்மா. கோயிலுக்கு என்றதும் உடனே சம்மதித்தாள் மேகா. பாத்ரூமுக்குப் போனாள். பளிச்சென்று வெளியே வந்துவிட்டாள்.

அம்மாவும், மேகாவும் கிளம்பினார்கள்.

வீட்டில் தனியாக இருந்தான் ஜலன், லேசான இருளும் சூழ்ந்து கொண்டு வந்தது. கோபமும், வெறுப்பும் என்னதான் செய்யத் தூண்டாது? அவனிடம் விபரீதமான எண்ணம் உருவாயிற்று.

அலமாரி இருக்கும் அறைக்கு வந்தான். அது பொதுவானது. அம்மாவின் உடைமைகள், மேகாவின் புடவைகள் எல்லாம் அதில்தான். திறந்தே இருந்தது. பூட்டியிருக்க வில்லை. நல்லது பிரீப்கேசை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான். திறந்தான். மேகா அதைப் பூட்டி வைத்திருக்கலாம்... வீட்டுக்குள் திருடனை எப்படி எதிர்பார்த்திருப்பாள் அவள்? பைலை வெளியே எடுத்தான். குறித்துக் கொண்டான், கேஸைக் கொண்டு வந்து மீண்டும் அலமாரிக் குள் வைத்தான். சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தான். பப்ளிக் பூத்துக்கு வந்தான். டைரக்டரியை எடுத்து, மோத்தி கம்பெனி விலாசத்தைத் தேடத் தொடங்கினான். கிடைத்தது.

எதிர்ப்புறம், 'என்ன?' — 'எப்படி?' என்றெல்லாம் அதிர்ந்தும் வியந்தும் கேட்டார்கள். பெயர் என்ன என்றார்கள். 'உண்மை விளம்பி' என்றான். பூத்தின் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்து, எட்டணாவைக் கொடுத்துவிட்டு நடந்தான். 'இது போச்சுன்னா வேலை போயிடும்' என்று மேகாவின் குரல் கேட்டது.

ஜலனுக்கு, ஒரு குரூரமான திருப்தி மனசுக்குள்!

1985